KARİKATÜR

SAN FRANSİSKO SAHİLLERİNDE DALYANLAR :

Patronlar — Çekin küçükler... Gayret sizden, bereket Allahtan!

Hizmetçi — Biri geldi, sizi görmek istiyor!
Bayan — Kim acaba?
Hizmetçi — İsminizi verdiğine göre her halde alacaklı değil!..

ANKARAYA MEKTUP

Artık iyileştim, bugün Allaha şükür tekrar sütunma kavuştum ve bittabi okuyucularıma da... Şurada bir de alenî teşekkür yaparak işe başlıyayım. Fakat siz beklersiniz ki bu açık teüekkür doktorumadır. Hayır; çünkü ben doktor yüzü görmeden iyi oldum. Ben teşekkürü aziz arkadaşım Zılgıt'a yapıyorum, çünkü benim yokluğumu sizlere hissettirmedi.

Zaten her şeyim gibi hastalığım da bir acaipti. Ankaradaki hemşerilerime bu sütunlarda ara sıra İstanbuldan şikâyet ederim. Meğer ne kadar haklı imişim!..

Sizin anlıyacağınız, nasıl anlatayım bilmem? Hadi anlatayım vaziyet şöyle oldu: Bir akşam işten biraz geç olarak döndüm, Köprüdeki Kadıköy iskelesine geldim ki dokuzu beş geçe vapuru kaçmış. Ondan sonra da vapur saat tam on kırk beştedir. Siz olsanız ne yaparsanız? Yakın bir lokantaya girip yemek yersiniz, değil mi? Ben de öyle yaptım, fakat iskeleden rıhtıma doğru giderken karşıma da bir balıkçı çıktı, dinledi. Elindeki sepette kocaman üç tane balık vardı. Herif âdeta yolumu kesti:

— Aman bayım şu lüferleri al, dedi, artık eve döneceğim. üçünü iki buçuk liraya veririm.

Ben tabiî aldırmayıp yürüdüm. O devam etti:

— Vallahi şurada yeni tuttum, canlı canlı.

— Yahu, dedim, lâzım değil. Hem onlar nasıl gider?.

— Canım bayım iki lira ver, işim acele gideceğim. Hem onları sana bir paket yapayım ki...

Adamcağızın bir taraftan çenesi işlerken bir taraftan da eli işledi, hemen şip şak balıklar gazeteye sarıldı. Bu işler o kadar ani oldu ve düşünmeme o kadar zaman kalmadı ki, balık almaya hiç niyetim yokken bir kaç saniye içinde alış veriş olup bitti ve parası sayıldı. Herifin son sözleri şunlar oldu:

— Kuyruklarından tutup aşağı doğru sarkıttın mı iş tamam. Yakala şu kuyrukları abiciğim, hah tamam!!...

Ve ortadan kayboldu. Hay Allah mütahakkımı versin. Kuyrukları elimde aşağı yukarı bir buçuk kilo ağırlığında üç balıkla sokakta kala kaldım. Kendi kendime söyleniyordum.

— Yahu, şimdi bunları ben ne yapayım, nasıl taşıyayım?

En yakın lokantaya girdim. Balıkların üzerindeki gazete yalancıktan sarılmış, acaba nereye koysam? İskemleyi belki berbat eder, masa örtüsünü kirletir:

— Garson büyük bir tabak getir!..

Tabak geldi. Al şu parayı bir de gazete bul. O da geldi. Onları paket yapmağa uğraşırken garsonla konuşuyoruz:

— Tavası da iyi olur amma, haşlaması pek nefistir. Nerden buldunuz bunları?.

— Yanlışın var, dedim, lüfer yalnız ızgara olarak yenir.

— Aman bayım sizin yanlışınız var, dedi, bunlar lüfer değil tatlı su levreği...

— Deme!...

Evet öyle, balıktan iyi anlarım; pek doğru. Lüferin pulları olur mu? Gayri kâfi olan ışıkta görmemişim, tabiî madrabaz da bana görmek ve düşünmek hakkı bırakmadı.

Deme!... diye bağırışımın sebebi malûm. Herif beni bal gibi aldattı.

Bana balıktan anlamıyorsun diyemezsiniz. Burada doğdum, burada büyüdüm, her nevini bilirim. Çoktanberi burada yoksak, bazı değişmiş şeylerin acemiliğini çekiyorsak, balıklar da değişmedi ya?...

Öyle bağırışımın bir sebebi de; bunun tatlı su balığı olduğuna göre bayat oluşunu hemen intikal edişimdir.

— Hay Allah belâsını versin keratanın..

Yemeği atıştırıp o hiddetle lokantadan fırladım; tabiî balıklar da ellimde. Şunun şurasında para verdik, atacak değiliz ya, belki pek bayat değildir.

İskeleye geldim, içerideki kulübeden bir sigara alacak ve bol bol içeceğim, boru değil efkârlıyım... Dükkâncı biraz ahbaptır, baktım ki işi de az, vakit geçsin diye başımdan geçeni anlattım. Adamcağız güldü:

— Bayım, dedi, onlar meşhurdur. Akşama kadar satılmayan balıkları toplayıp burada, nasıl diyeyim; gözü kapalıları avlarlar. Kendilerine öyle süs verirler ki sanki oracıkta hemen tutmuşlardır.

Sonrasını tahmin edersiniz. Koca balıkları bin müşkülâtla eve götürdük. Para verdik diye haşlamasını, tavasını yaparak yedik. Bayat oldukları için midemi, aldatıldığım için de sinirlerimi bozdu ve epey hastalandım.

Bu müddet zarfında kâh hiddetleniyor, kâh kahkahalarla gülüyordum. O aralık aklıma yine böyle bir vaka geldi. Bu kış Ankaradan gelen bir arkadaşın yine bu iskelede elinde kötü bir kese kâğıdı görmüş ve sormuştum. Bana o arkadaş şöyle demişti:

— Şuradan bir balıkçıdan henüz tutulmuş taze balıklar aldım da pişirsin diye anneme götürüyorum.

Bir daha o arkadaşı göremedim, her halde onun da midesi bozullup:

— Ne yapalım, çoktanberi midelerimiz taze balıkları unutmuş olacak...

Diye teselli bulduğuna şüphe yok. Ah bu İstanbullular...

Zaparta

★

SAKLAMBAÇ!

Güllü ile İbo evlenmişler, haftasına İbo ortadan kaybolmuştu. Güllü aylarca onu aradı, bulamadı. Vefasızın başka bir oynaşile bir yana savuştuğunu sanıyor, öfkesinden küplere biniyordu.

İki sene sonra ahbaplarından biri Güllüye haber verdi:

— A be kız!. Senin İbo hapishanede imiş. Geçen gün bizimki görmüş!..

Güllü hemen cezaevine gitti. parmaklıkların arkasından kocasını görünce:

— A be gözün çıksın İbo! diye bağırdı. İki senedir burada mı saklanıyordun?!..

ATEŞ SAFASI

Köşe başında iki yumurcak durmuş, sokaktan gelip geçenlere bakıyorlardı. Biri arkadaşına yolculardan birini gösterdi:

— Şu adamı görüyor musun?

— Görüyorum... Ne olmuş?

— Bütün kış ateş başından ayrılmadı.

— Çok mu zengin?

— Yok canım! Kebap kestaneci!..

ALMANYANIN SON DURUMU!

No. 485 CİLT: 19 SENE: 70 FİYATI 15 KURUŞTUR 12 NİSAN 1945

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

JAPON KIZI OKKANIN ALTINA GİRERKEN:

Amerikanın kapatması!

— Ne o, göç mü, sayfiyeye daha erken değil mi?
— Daha taşınmıyoruz, köşkü henüz tuttum, ev sahibine hava parasını götürüyorum.

— 1 —

AÇIL KİLİT AÇIL

Tekerleme malûmdur:
— Açıl kilit açıl!
— Açılmaz!
— Anahtarı nerede?
— Suya düştü.
— Su nerede?
— İnek içti.
— İnek nerede?
— Dağa kaçtı.
— Vay benim köse sakalım.

Hava mareşali Göringin bir zamanlar, göğsündeki nişanları deve çanları gibi yumruklarile şangırdatarak, üzerinde bir düşman sineğinin bile uçmayacağını temin ettiği Almanyada Anglo Saksonlarla Rusların âdeta Berline doğru bir koşu müsabakasına girdikleri zamandanberi her sabah, gazeteleri okurken, bu tekerlemeyi kendi kendime tekrar ediyorum:

— Açıl kilit açıl... havalarında ve karalarının dört bir tarafında açılmadık neren kaldı? Zigfrid istihkâmların Majinodan daha acımacak bir harabe haline geldi ve Anglo Sakson motörlerinin bir garajı oldu. Ren nehrin artık İngilizler için bir uzun yüzme havuzudur. Birinden ötekine bağırsan işitilecek kadar yakın ve sık şehirlerin iskambil kâğıtları gibi birbiri üstüne yıkılıyor. O üstünde sinek uçmayacağını söyliyerek övündüğün topraklar üzerinde şimdi fabrika kanatlarile parçalanmış insan vücutları uçuyor. Çekirge sürüleri gibi Polonyadan Norveçe, Norveçten Belçika ve Fransaya, oradan Balkanlara, Giride, Mısıra uçurduğun ordular yadellerde telef oldular. İçerde kaanların kumanda kadrosunu, en işe yarar büyük ve küçük subaylarını düşmandan evvel Himlerin polisi biçilmiş ekin tarlası haline getirdi. Hava hâkimiyeti çoktan topu attı; motörlü kuvvetler filitlenmiş ufak haşerelerden daha zararsız hale girdi. Hasılı yiyecek yok; giyecek yok; asker yok, dost yok. Daha ne bekliyor bu kilit?

— Evet ama yine de açılmaz.
— Anahtarı nerede?
— Alman milletinin dünya çiftliğini bin yıllık bir mukavele ile başlı başına işletmesi ve eski dünyayı kendi yeni nizamına sokması projelerile beraber suya düştü.
— Su nerede?
— Alman milletinin kanı ile beraber inek içti.
— İnek nerede?
— Onu bilsem de söyliyemem. Çünkü onun nerede olduğunu bilip de söyliyenler için idam cezası ilân edildiğini elbette radyolardan işitmişsinizdir. Doktor Göbelsin iddiasına göre onun mekânı Alman milletinin kalbidir. Zavallı Almanların şimdilik bunu bilmeleri kâfidir. Fakat bunun dışında onun nerede oturup yattığını öğrenmek, ne olur ne olmaz yasaktır. Belki kuş uçmaz, kervan geçmez bir vahşi kayalığın tepesinde; belki toprağın altına oyulmuş bir sığınakta, belki de en akla gelmiyecek bir küçük Alman köyünde bir yandan hudutlardaki son kıtalara son zafere kadar mukavemet emirleri dikte ederken rasgele dışarıda bir yere kaçmak için uçak veya denizaltı hazırlanıyor. Hasılı ineğin nereye kaçtığını bilen yok.
— Öyleyse vay bizim köse sakalımız. Yahut daha doğrusu yenik diş fırçası bıyıkları.

— 2 —

ON ÜÇÜNCÜ MAAŞ

Bu haftanın polis haberleri arasında ufak ve ehemmiyetsiz bir vaka bana kafa kesme, barsak deşme vakalarından daha ziyade dokundu. Şöyle ki: Adına on üçüncü maaş mı, olağan üstü yardım mı, yoksa insanlara ancak en sıkı zamanında yetişen Hızır mı demek lâzım geleceğini bilmediğimiz bir fazla aylık nihayet çıktı. Bunun her ev için ayrı bir tarih ve hikâyesi olduğu malûm. Fakat benim bahsettiğim vakada şöyle bir manzaraya şahit oluyoruz:

Kadıncağız sevinçli haberi komşulardan alıyor, kocası gelinceye kadar evinde tatlı yürek çarpıntılarile İspanya şatoları, ümit sarayları kuruyor; yani çoktanberi muhtaç olduğu, yahut canının çektiği bir elbiseyi düşünüyor. Bu fazla maaş Tanrının gönderdiği bir nimettir. Fakat onu bir ikinci defa da kocasının elinden koparmak lâzımdır; bu ise ancak politika ile olur. Adamcağız akşam üstü evine geldiği zaman heyecanla karşılıyor, çehresindeki durgun ifadeden henüz hayırlı haberi almadığı neticesini çıkarıyor. "Sana bir büyük müjdem var. Fakat sonra söyliyeceğim!,, diye nazlanıyor. Halbuki erkek bunu belki günlerden, haftalardanberi biliyor; bu sonbaharda beklenip ilkbaharda gelen aylığı ihtimal ki o zaman yemiş, yerinde ona güvenilerek edilmiş bir kaç borçtan başka bir şey kalmamıştır. Yüzündeki durgun ifade bu para ile o borçları kapatamamak düşüncesinden ve karısının güler yüzle vereceğini söylediği müjdeden bir tehlike kokusu sezmesindendir.

Hangisi haklı değil? Hangisinin haline karşı hüzün ve merhamet duymamak mümkün? Kadının dayanacağı tek kapı kocasıdır. Başka kimden ne istiyebilir ve bekliyebilir? Erkeğe gelince,

— Terziler zenginleri giydirmek için beş yüz lira alıyorlarmış.

— Ayol, onlar giydirmiyorlar, soyuyorlar!..

NİZAM

Dünyanın aklı fikri dünya nizamındadır.
Dünyaya çeki düzen vermek meramındadır:

Kimi diyor: Bu nizam demokratlıkla mümkün.
Kimi diyor: Sosyalizm, baba makamındadır.

Kimi diyor: Konduğu yeri gülistan eder,
Bir cennet kuşu var ki Hitlerizm namındadır!

Kanla barut kokusu öyle sermest etti ki,
Yetmiş iki milletin keyfi kıvamındadır! (1)

Hepsi de: "Helâlıma olayım sahip!„ diyor,
Hepsinin de nazarı kendi haramındadır.

Şaşıyorum: bir türlü söylemiyor fikrini,
Firavunlar, nedense, henüz ehramındadır!

Şimdi yetmiş milletin nefes almak ümidi
Bir iki devletlinin bir kaç kelâmındadır.

Bir nizam varsa bugün saffiharp nizamıdır;
Artık ondan ötesi senin ilhamındadır!

Bu kıvama gelince savaş, ey Çamdeviren,
Barış ancak şairin hayali hamındadır.

Çamdeviren

(1) Vezin zaruretile "yetmiş„ ilâve edilmiştir.

o da öyle. Bir bakıma açıktan bir nimet gibi görünen bu para bir yandan da bir belâdır. Bir zamandanberi ümitlerini kaybederek, küfür ve tehditten yorularak uyuşmuş gibi görünen alacaklılar hep birden azdırmış ve bir çok karanlık tehlikelere meydan açmıştır. Netekim bunlardan biri şuracıkta, kendi kapısının arkasında tatlı heyecanlarla kendisini karşılayan hayat arkadaşındadır. İki tarafın türlü tatlı yalvarmaları, okşama kelimelerile başlayan konuşma, biraz sonra mukadder âkibetine yani kavgaya dönüyor ve zavallı kadın, baş müstevli yine Hitler olan bu kavgada dayağı yiyor. Sonra da mahkeme...

İşin bundan da hazin tarafı verilen cezadır. Adamcağız bir iki gün hapis yatsaydı onun sinirliliği, kadının dargınlığı belki bir parça yatışacaktı. Fakat yargıç onu otuz lira para cezasına mahkûm ediyor. İhtimalki bu zavallı karı kocayı evvelâ birbirinin boğazına, sonra da mahkemeye sürükliyen sebep de bu otuz liraydı. Meşhur "horoz öldü, dava bitti„ sözünün en hazin misali.

Karikatür

TİYATRO MÜNTESİBİ

Beyoğlu kahvelerinden birinde bir kaç masa komşusu sanattan konuşuyorlardı. İçlerinden biri:

— Tiyatroya intisap ettiğim için karımla aramız açıldı; nihayet boşandık! dedi.

— Ya!. Hangi rollere çıkıyorsunuz? Sizi sahnede hiç görmedim.

Beriki göğsünü kabartarak gülümsedi:

— Elbette göremezsiniz. Ben dekoratörüm!.

KABAHAT ESKİLERDE!

Öğretmen orta zaman savaşlarını anlatıyordu:

— Düşman şehri kuşatınca kale duvarları kapatılır, oklar, mancınıklarla savaş başlardı, dedi. Dışarıdakiler duvarlara tırmanıp şehire girmeğe çalışırlar, içerdekiler de düşmanın üstüne kaynar zeytin yağları dökerek onları geri püskürtürlerdi.

Sınıf derin bir sessizlik içinde dinliyordu. Öğretmen sözün burasına gelince arka sıradan biri kalktı.

Öğretmen sordu:

— Ne var Cingöz?.

— Zeytinyağı meselesi hakkında!

— Ne olmuş zeytinyağına?.

— Şimdi çektiğimiz zeytinyağı kıtlığının sebebi anlaşıldı! O zamanlar böyle boş yere dökülüp ziyan edilmeseydi bugün her yerde bol bol zeytinyağı bulunacakmış... Kara borsacıların hiç kabahati yok!..

TUŞLAR ÜSTÜNDE

Bu kış İstanbulda zengin bir konser hayatı vardı. Konserlerden birinde bir piyano solosu dinliyorduk. Dinleyicilerden biri piyanisti işaret ederek arkadaşına:

— Parmaklarına bak, parmaklarına!. diye fısıldadı. Tuşların üstünde âdeta uçar gibi dolaşıyor.

Öteki omuz silkti:

— Bu bir şey değil!. Sen benim nişanlımın parmaklarını tuşlara vururken görmelisin!.

— İyi piyano çalar demek?!.

— Piyanoda değil, daktiloda!

— İkramiyeyi alınca bana verirsin değil mi kocacığım?
— Yağma yok karıcığım, İkramiye âmirlere değil memurlara veriliyor!..

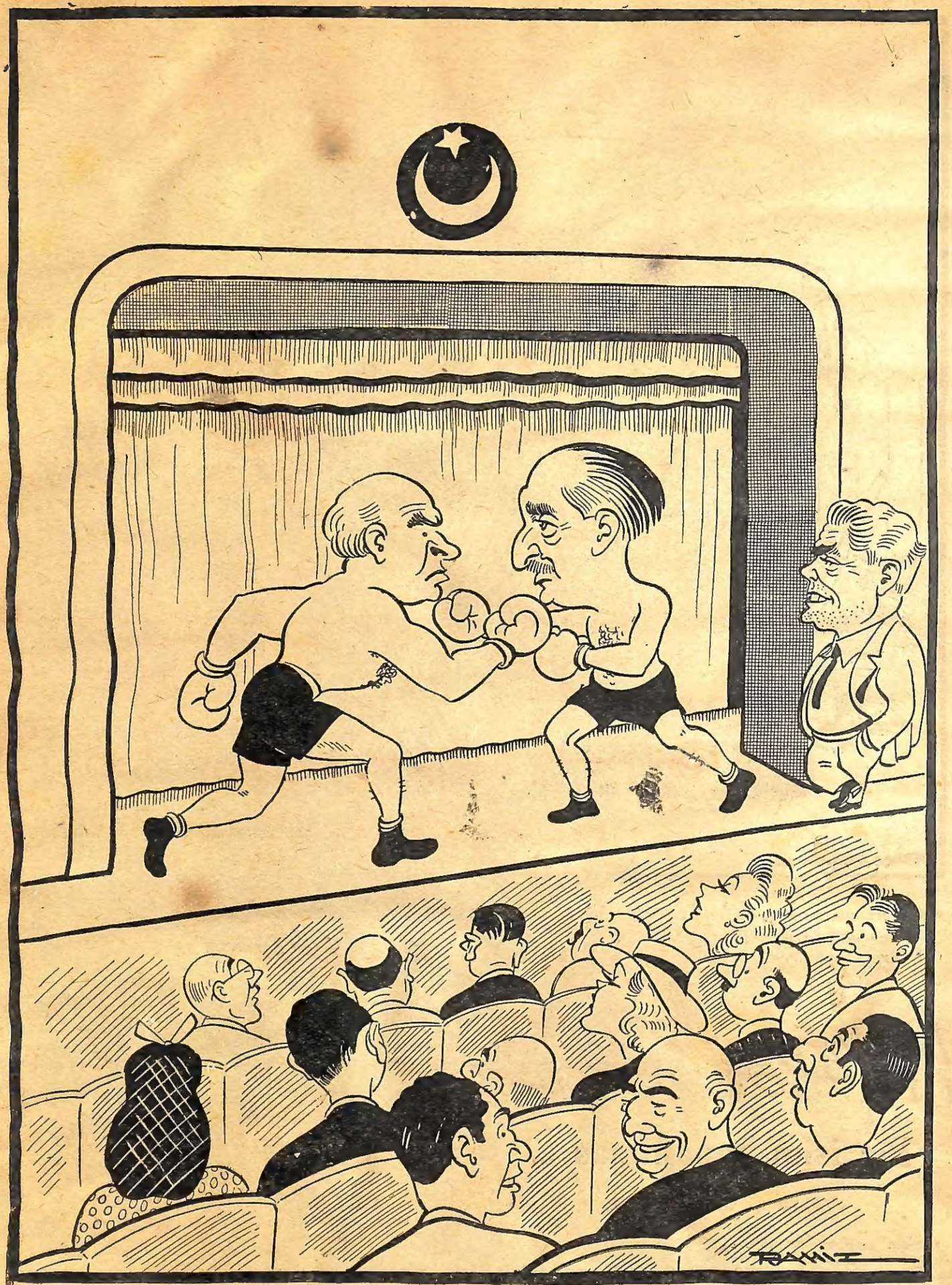

TİYATRO SAHNEMİZDE MUHSİN ERTUĞRUL VE SELİM NÜZHET GERÇEK MAÇI:

Seyirci — Galip hangisi?

Öteki seyirci — İyi bilmiyorum amma, galiba şu kenarda bekliyen!..

Milli Korunma bazı tüccarların toprağa gömülü zeytin yağlarını meydana çıkarmış :
— Bereketli olsun, define mi arıyorsun?
— Evet, bakkallarda bulmağa imkân yok. Zeytin yağı arıyorum!.

Bir isim muamması...

Yazan : ÇALAPALA

Dereden tepeden konuşuyorduk. Söz mesleklere geldi. Herkes kendi mesleğine nasıl atıldığını anlatmağa başladı. İçimizde bir tarih profesörü vardı. Sıra ona gelince kıs kıs güldü:

— Benimki hiç kimsenin hikâyesine benzemez! dedi. Benim tarihçiliğim rahmetli pederin bana oynadığı bir oyunla başlar.

Anlattı :

— Peder merhum pek garip bir adamdı. O da tarih meraklısıydı. Kütüphanesi baştan aşağı tarih kitaplarile dolu idi. Halbuki kendisi mutasarrıftı. Osmanlı İmparatorluğunu karış karış dolaşmış, görmediği memleket kalmamıştı. Tutumlu bir adam olduğu, biraz da paşa babasından kaldığı için oldukça zengindi. Ölümünden sonra bir vasiyetnamesi çıktı. Bu vasiyetnamede karısile üç oğluna malını mülkünü pay ediyor, epeyce bir parayı da çocukları arasında açtığı bir müsabakaya mükâfat olarak ayırıyordu.

Biliyorsunuz, benim adım Mehmet, kardeşlerimin de birinin adı Yavuz, öbürünün İskenderdir. Babam bu isimleri niçin seçtiğini bulmamızı şart koşarak ortaya on beş bin lira koymuştu. O zamanın on beş bin lirası! Ölümünden sonraki on beş sene içinde bu muammayı kim çözebilirse parayı alacak, kimse muvaffak olamazsa para, emanet edildiği yere, evkaf idaresine kalacaktı. Tabii evkaf idaresi bu miras payının kendisine kalmasını istediği için bizim adlarımızın niçin Yavuz, Mehmet, İskender olduğunu bildiren tezkereyi devlet sırrı gibi saklıyordu.

İlk aklımıza gelen, annemizin hatıralarını tazeleyip bir ip ucu aramak oldu. Fakat babam kazak bir koca ve ömrü selâmlıkta geçen bir efendi hazretleri olduğu için anacığımın bu isim seçme işinde en ufak bir fikri, hatırası belirmedi.

Kardeşlerim çabuk ümit kestiler. Benim de işin para tarafını düşündüğüm yoktu ama ismimi bir bilmece olmaktan kurtarmak için çırpınıyordum. Babamın tarih merakı aklıma geldi. Bize bu isimleri vermek için kendince tarihten gelen bir münasebet olacak, diye düşündüm. Bunu anlamak için de kütüphanesindeki bütün tarih kitaplarını dikkatle baştan başa okumağa başladım.

O zaman daha lisede talebe idim. Öbür dersleri savsaklayıp tarih kitaplarına sarıldım. Oku babam oku!.. Babamın kitaplarını hatmettikten sonra sıra umumî kütüphanelere geldi. Kardeşlerimin isimlerinde geçmiş adamlar çok azdı. Gel gelelim Mehmede!.. Bütün islâm âlemi Mehmetle dolu idi. Acaba babam buunlardan hangisine özenmiş, imrenmiş de bana bu adı takmıştı, kimbilir?!..

Bu arada liseyi bitirdim ve tarih derslerindeki üstünlüğüm yüzünden hocalarımın da teşvikile, hiç farkında olmadan, Edebiyat Fakültesinin tarih şubesine yollandım. Okuyorduk, okuyorduk ama benim hâlâ uğraşıp didindiğim Mehmetler, Mehmetçiklerdi.

Fakülteyi bitirdim. Asistan sonra doçent oldum. Fakat adımın niçin Mehmet olduğunu anlamağa bir türlü muvaffak olamadım.

* * *

Profesör durdu. Derin bir merak içinde yüzüne baktık:

— Hâlâ muammayı çözemediniz mi?

Diye sorduk. Göğsünü kabartarak gülümsedi:

— Çözemez olur muyum hiç? dedi. Çözdüm de ancak o zamandanberi rahat bir uyku uyuyabiliyorum:

— Peki, söylesenize! Niçin babanız size Mehmet adını takmış?.

İşin tadını çıkarır gibi gözlerimizin içine bakarak gülüyordu:

— Hele siz de biraz merak edin, üzülün bakalım!.

Fakat çok yalvarıp yakartmadan anlattı:

— Efendim, kendi adımdan önce, ağabeyim Yavuzun adının niçin Yavuz olduğunu buldum. O bulunca benimle İskenderin adı kendiliğinden çözülüverdi... Ağabeyimin bir oğlu dünyaya gelmişti. Nüfus terzekesi çıkarmak işini bana havale ettiler. Amca olmak kolay mı?. İş başa düştü. Babasının nüfus kâğıdını alıp yola düzüldüm. Bizim Cihangirdeki nüfus memurluğuna gittim. Kütükte bir eksiklik çıktı. Sultanselim nüfus memurluğundan bir kayıt getirmek lâzım geldi. Ben ağabeyimin Sultanselimde doğmuş olduğunu hiç bilmiyordum. O gün bu nüfus işini hallettik; eve geldiğim zaman meseleyi açtım.. Anacığım:

— O zaman rahmetli büyük babanın Sultanselimdeki konağında otururduk! dedi. Yavuz orada dünyaya geldi. Sonra baban Fatihte bir ev yaptırdı, oraya geçtik. Sen de o evde doğdun. Fatih yangınından sonra Cihangire taşındık... İskender de....

— Buldum!..

Diye haykırarak yerimden fırlamıştım... Odadakiler, beni delirdi sanıp:

"— Can kurtaran yok mu?„

— Devamı 11 inci sayfada —

Akıl Hocası

İzmitte E. K. K.:
"Seviyorum sevmiyor; sevmiyorum seviyor... Ne yapayım?„

CEVAP:
Sevmediğinizi sevmeyene devredin; seveni sevmeye çalışın!

★

Bodrumda N. O.:
"Kediler fareyi tutar tutmaz neden öldürmüyorlar da uzun müddet onunla oynaşmaktan zevk alıyorlar?„

CEVAP:
İnsanlara çekmiş olacaklar... Âdem oğulları da koyunu, keçiyi kemali muhabbetle oynatıp sıçrattıktan sonra kemali afiyetle mideye indirmezler mi?

★

Düzcede B. T. Ö.:
"1939 da hastaneye gittim, tedavi edildim; niçin hâlâ bana deli diye hitap ediyorlar?„

CEVAP:
Siz tedavi edilmişsiniz amma, bakalım dostlarınız tedavi edildi mi?.. Sizi kendilerine benzemiyor görünce, deli sanıyorlar!

★

Semti meçhulde Ne. Fa.:
"Bir kadın on tane apartımana mı sahip olmalı? Bir evde anne mi olup kalmalı?„

CEVAP:
Her iki devleti bir araya getirmek imkânı yoksa... İkinci devleti tercih etmeli: Kadın anne olmadıktan sonra, apartımanları kime terkedip gidecek?..

★

Ankarada H. H. Ç.:
"Hitlere acıyorum, acıdığıma da esef ediyorum... Nasıl bir cephe alayım? Kararsızlık içindeyim!„

CEVAP:
Oturun oturduğunuz yerde... Cephe açmaya hacet yok; onlar, nerede olsa, istediklerini buluyorlar!

★

Galatada A. S. ve R. Ç.:
"1. Sevdiğim kız randevu verdiği halde neden gelmedi?

2. Size uzaktan ne hediye getireyim? Gözlerinize gözlük mü, başınıza saç mı?.

3. İşim bu sıralarda kesat gidiyor... Kara borsacılık yapayım mı?

4. Karikatüre aboneyim, bazı sayılarım kayboldu... Sizden almak mümkün mü?

5. Biz iki arkadaşız... Yalnız içtiğimiz su ayrı gidiyor... Buna rağmen ikimiz birden ayni kızı seviyoruz. Aramızda kan çıkacak. Ne yapalım?„

CEVAP:
1. Kızın gücü yalnız randevu vermeye kâfi geliyormuş, vereceğini vermiş... Ondan ötesini başkasından rica edin!

2. Ne gözlük, ne de saç... Bol miktarda saçma... Okuyucuları aylamak lâzım.

3. Kârımıza ortak yaparsanız fikrimi söylerim.

4. Benim adımı vermemek şartile mümkün... Yoksa, satış memurumuz bedavadır diye mırın kırın eder!

5. Mademki yalnız içtiğiniz su ayrı gidiyormuş; genç kız da bir içim su demektir... Onun ayrı gitmesi icabeder.

★

Denizlide Ki. Ki.:
"1. Burada herkes tir halli, bir halli... Onlara nasıl benziyebilirim?

2. "Hak değirmende olur!„ sözü nereden çıkmış?.„

CEVAP:
1. Elinizden gelirse, onları kendinize benzetin... Tir halli, bir halli olmaktan kolay ne var?

2. Hayatta henüz ezilip çiğnenmediğiniz, tir halli, bir halli olmanızdan anlaşılıyor... Yoksa âsiyabı devletten un değirmenine kadar bütün yel değirmenleri, su değirmenleri hakkında bilginiz olurdu!

Akıl Hocası

— Bayan, bu kumaşı alınız, sizi en aşağı yirmi yaş gençleştirir.
— Aman ver yavrum. Bu sayede bana tramyavda vapurda delikanlılar yer verirler!

BİZİM PROFESÖR

Bizim profesör Beyoğlundan geçiyordu. Hava güzel, vakit de akşam üstü idi. Piyasaya çıkanlar bütün caddeyi doldurmuştu. Bu kalabalık arasında yol bulup evine gitmeğe çalışan profesör, birden bire kolundan yakalandığını hissetti. Döndü, baktı tanıdıklarından güzel bir bayan!

— Ah doktor size rastladığım ne iyi oldu!. Midemden fena halde rahatsızım. Ne yapmalı acaba?.

Bizim profesör, her zamanki dalgınlığı içinde, hastalarına yine her zaman söylediği sözü tekrarladı:

— Merak etmeyin!. Geçer... Hele bir soyunun da muayene edeyim.

TATLI — TUZLU

Ahmet Cemil, arkadaşının yazıhanesinde yeni bir daktilo kız görünce gözlerini dört açtı:

Yaş: On sekiz, on dokuz.
Renk: Kumral.
Gözler: Yeşil.
Boy: Alımlı.
Hal: Çalımlı.

Arkadaşının kulağına eğilip sordu:

— Nerden buldun bu kızı?

— Kendi düştü.

— Pek şeker şey!

— Ama bana çok tuzluya mal oluyor!

— Neden?

— Yakında evleneceğiz de ondan!.

— ?!. ?!..

ÇÖMLEKOĞLU ve Ailesi

Güldürücü Roman

Yazan : Ercümend Ekrem TALU

— 10 —

Bu sebepten, kız vücutça zayıf, çelimsiz kalmış, boy atamamış, incecik bacakları o kadarcık vücudun bile sikletine dayanamıyarak dışarıya doğru eğilmiştir.

Fazla olarak Şekûre peltektir. Ş ları s, r ları ğ telâffuz eder. Pek küçüklüğünde hoşa giden bu hususiyet, yaşı büyüdükçe, akranları arasında alay ve taklit mevzuu olmuştur. Bu yüzden ilk okula zar zor iki yıl devam edebilmiş miş, öbür çocukların alaylarına tahammül edemiyerek okulu terk etmiştir.

Şekûrenin bir buçuk yaş kadar büyüğü olan "Battal,, koca kafalı, gürbüz bir oğlandır. Çatık kaşlarının altında fıldır fıldır dönen, karaları aklarından büyük gözlerinde zekâ okunur. Lakin Battal tembeldir. Derslerine hasredilmesi lâzım gelen saatlerini uçurtma yapmağa, kilit, saat, fare kapanı gibi şeyleri söküp yeniden kurmağa, odundan öte beri meydana getirmeğe harcar.

Mahallelinin reyi, onun sanayi mektebine verilip sanatkâr yetiştirilmesi merkezindedir. İdris efendi de ayni fikirdedir amma, sanayi mektebine kayıt ve kabul edilmek için ilk okulu olsun bitirmek lâzım geldiğinin de farkındadır.

Bu çocuğa, Battal adı dedesinin yadigârıdır. Gelini hâmile iken, rahmetli, bir gece rüyasında "Battal Gazi Hazretleri,, ni görmüşü. Mübarek, rahmetliye, sakalından bir tel koparıp vermekle beraber, yumruğunu sıkıp sallayarak erkek evlât işareti vermiş.

İki gün sonra çocuk dünyaya gelince, kendisine teberrüken Battal adı konmuş.

Mahallenin veletleri bu ismi de alay mevzuu edinmişler. Ancak Battal, Şekûre gibi ne kız, ne de mızmız olmadığından, pek az zaman içinde cümlesini yola getirmiş.

Bu iki kardeşten, Şekûre babasının, Battal da annesinin kıymetlisidir. İdris efendi kızının, Şazimend hanım da oğlunun bir dediğini iki etmez; ve ana oğlunu babasına, baba da kızını anasına karşı müdafaa ve himaye eder. Bu tercih sistemi iki kardeşi birbirlerine rakip ve hattâ hasım kılmıştır. Aralarında kavga, sızıltı eksik olmaz. Birbirlerini kıskanırlar ve bu kıskançlığın hem bayağı, hem de gülünç tezahürleri olur. Meselâ Battal, kız kardeşinin sırtında yeni bir elbise görmesin.. Ne yapar yapar, gizlice bir pundunu bulur, bir tarafından makaslayıverir. Kız da ağabeyisinden geri kalmak istemez, o da onun odasına girip âletlerini kırar. O zaman saç saça, baş başa gelirler. Evin içi yaygaradan çınlar. Ana ile baba araya girerler. Her biri kendi kıymetlisinin tarafını tutar. Bu sefer de onlar kavgaya tutuşurlar. Bir hengâmedir kopar.

Battal ile Şekûre apartımandan pek hazzetmişlerdi. O yaştaki çocuklar muhit değiştirmekten ekseriya memnun olurlar.

Şekûre manzarası Allah için güzel olan balkonu, geniş caddeye bakan ferah ve aydınlık odasının pencere önünü, beyaz çini döşeli banyo odasile mutfağı pek sevmişti.

Battal da ötedenberi şöhretini duyduğu Beyoğlunun ve sinemaların yakınlığından hoşlanmıştı.

Fakat en ziyade hislerini okşayan, ailenin geçim ve servet durumlarındaki değişiklikti. Babaları birdenbire zengin olmuştu. Bu âni zenginliğin sebebini ve kaynağını merak etmek, araştırmak akıllarından bile geçmiyordu. Evin içi süslenmiş, bir gramofonla bir de radyo alınmış, yemeklerin cinsi değişmiş ve kalitesi yükselmişti. Seneler senesi aile sofrasından eksik olmıyan kuru fasulye ile bulgur pilâvı ve sade suya pirinç çorbası hemen hemen görünmez olmuş, onların yerine sık sık et yemekleri börekler, tavuklar, tatlılar kaim olmuştu.

Bu refahtan çocukları da faydalandırmak bahis mevzuu olduğu bir gün Şekûre ayaklı bir dikiş makinesi, Battal da bir oyma tezgâh ve takımı isteyip de yirmi dört saat içinde alınınca, artık iki kardeşin keyfi en yüksek mertebesini bulmuştu.

* * *

Bir akşam, İdris efendi, misafir gittiği kapıcının odasında, öteden beriden konuşurken, lâf arasında işsizlikten sıkılmakta olduğunu sezdiren bir cümle sarfetti.

Kapıcı sordu:

— Heç bir iş görmiy misin?

İdris efendi:

— Yok! dedi; bir dükkânım vardı, sattım.

— Dükkânda ne satiydin?

— Öte beri. Aktarlık ediyordum.

Kapıcının hayretten gözleri büyüdü:

— Ahterlikden mi gazandın o gader parayı?

İdris efendiyi bu sual sıkmıştı. Yutkunarak:

— Hayır! dedi; bir amcam vardı. Sizlere ömür öldü. Ondan miras yedim.

— Emicen çoh zengin idi, he? Ne iş yapardı?

— Mısırda idi. Ticaret ediyordu...

Kapıcı içini çekti..

— Benim de. efendime diyeyim, emicem var emme, beş parası bilem yoh, soyhanın.. dedi.

İdris efendi mevzuu yeniden kurcaladı.

— Bizimki bıraktı ama, hazır para dayanmaz ki. Şöyle, ortaklaşa bir ticaret de ben tutsam fena olmıyacak.

— Paranı faize yatırsan olma mı? Şimdi sermiya arayan çoh:

Faiz kelimesi sabık aktarı ürkütüyordu. Babasından, kaç kere, rebhin, yani paraya karşılık faiz almanın haram olduğunu işide işide kulakları dolmuş, gönlüne korku girmişti.

Bütün zayıf ruhlular gibi, şeytana uyarsa, her şeyini kaybedeceğini sanıyordu.

— Olmaz! mânasına baş salladı.

O zaman tamahkâr ve kurnaz kapıcının aklına başka şey geldi.

— Baga bah, İdris efendi! dedi; sen bana az müsaade et, ben sana istediğinden iyi işler bulurum. Seni çoh sevdim, dinim hakkı için seni gardaş bildim. Sen iyi adam olduğundan ötürü ben de sana iyilik etmesini isterim.

— Allah razı olsun!

— Kendi vahtım olsa, ben ortak olurum emme, ne çare?

— İnşallah o da olur.

Kapıcı içini çekti ve o gece böylece ayrıldılar.

İki günü sonra, sabahleyin erkenden, İdris efendi balkonlu odada çayını içerken kapı çalındı. Mulfaktan seğirtip kapıyı açan Şekûre, seslendi:

— Baba! seni istiyorlar!

— Kim?

— Bilmiyorum vallahi!

— Al içeriye... Buraya!

Çopur tellâl, peşi sıra kapıcı ile odaya girdiler. Kapıcı, İdris efendinin bakışlarında beliren merakı derhal tatmin etti.

— Geçen gece gonuştuğumuz mesele yoh muydu, hani? Onuştan gelduk...

İdris efendi birdenbire pek anlamadı.

— Buyurun! diye misafirlerine yer gösterdi. Çopur etrafına göz gezdirip:

— Birinci nev apartıman olmuştur. Bilirsin ki mobleleri ucuz almışın. Mağazadan alacak olsan üç misli para verirdin... dedi. Güle güle oturasın!

Fakat ev sahibi oralı bile olmadı. Tellâlın beklediği teşekkürü bile esirgedi.

Kapıcı, herifi hususî bir maksat için getirmişti. Şimdi de asıl olan o maksattı. Onun için Çopur da İdris efendinin vurdum duymazlığına aldırmadı.

Hal, hatır soruşturmasından sonra bahsi yine kapıcı açtı.

— İdris efendi! dedi; sana bir iş getüreceğim demedim mi idi? cah. Hem golay, hemi de kârlı, İşte göttüm. Bu, sana anlatazorlu bir iş. Oturduğun yerde sarı lira giracağın.

İdris efendi sordu:

— Ne imiş bakalım?

Kapıcı Çopura döndü, baktı, onu zımnen lâfı açmağa davet etti. Çopur da, bir iki yutkunduktan sonra, yeleğinin üst cebinden çıkardığı katlanmış ufak bir paketi göstererek:

— Şunu göroorsun? dedi.

— Evet.

— Bunun içerisinde iki tutam bir toz vardır. Adına eroin derler. Ağnoorsun?

— Evet. Neye yararmış bu?

— Dur ki deeyim. Bunun sermayası hiçtir.. sıfırdır. Beş on kuruşun içindedir. Gelgelelim şu kıdarcık pakedine en azdan iki buçuk liraya toptan alıcı vardır.

— Ne iyi iş bu!

— Kıyağın kıyağıdır. Eğerleyim polisler rahat koysalar, bir iki yıldan milyon kazanmak işten değildir.

— Polisin ticarette ne alış verişi var?

Ermeni mazlûm bir tavır takındı..

— Ah iki gözüm! Bana ne soroorsun? Bu işe karışoor işte! Bilirim ben? Sen satmasan öteki satar. Başa çıkılır hiç? Barlarda, mapusanelerde, hattâ yüksek sosyetede bilem bu mefretin su gibi sürümü vardır. Usta, açık göz bir satıcı, bir gecede elli paket okutturur da, daha da vardır deyi sorarlar.

— Arkası var —

HİKÂYE

— 8 inci sayfadan devam —

Diye sokağa fırladılar. Delirmediğime onları güç halle inandırabildim. Evet, nihayet bulmuştum. Belki siz de adımın niçin Mehmet olduğunu anladınız bile!

Birbirimizin yüzüne baktık. Hiç birimizin dudağı kıpırdamadı. Profesör güldü:

— Yahu, bunu anlamıyacak ne var?!. dedi. Sultanselimde oturduğu sırada babamın bir oğlu olmuş. Ev Sultanselim camisile karşı karşıya... Hemen oğluna bu padişahın adını vermiş: Yavuz!. Oradan Fatihe taşınmışlar. Bir oğlu daha dünyaya gelmiş. Fatihin minareleri gözünü çıkarıyor. Haydi bana da onun adını vermiş: Mehmet!.

— Ya İskender?..

— Cihangirde doğduğu için ona da tarihte cihangirlikle ün almış bir hükümdarın, Büyük İskenderin adını takıvermiş... Mesele bu kadar basit!..

Çalapala

HUSUSİ HAYATLARINDA
HÜKÜMDARLAR

Bu eser, bugünkü dünya kırallarının hayatı hususiyetlerini ve saraylarının içyüzünü bütün inceliği ile anlatmaktadır. Hüseyin Cahit Yalçın'ın dilimize çevirdiği bu eser senenin en meraklı kitabıdır.

İki cilt olarak çıktı.
Her cildin fiatı 125 kuruştur

YEDİGÜN NEŞRİYATI 7

FASFOTİN
NECATİ

Yavrunun kuvvetli, sağlam olmasını, neşeli büyümesini istersen

FASFATİN NECATİ

Yedir.

Vitamini bol, kalorisi fazla olan bu kıymetli bebek gıdasını miniminilere mutlaka yediriniz.

TAKLİTLERİNİ ALMAYINIZ.

Bahçekapı : SALİH NECATİ

KARİKATÜR

İDAREHANESİ

İstanbul, Ankara caddesi, Acımusluk sokağı, No. 7.
Telgraf: İstanbul KARİKATÜR
Telefon : 23031.

ABONE ŞARTLARI

Türkiyenin her tarafı için seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.
Ecnebi memleketler için seneliği 1200, altı aylığı 600 kuruştur.

İdarehaneye gönderilen yazı ve resimler, basılsın basılmasın geri verilmez.

TÜRK ÇOCUĞUNUN ALTIN KİTABI

★

Mustafa

ATATÜRKÜN ROMANI

★

Yazan: Rakım Çalapala

50 RESİM • NEFİS BASKI

Yeni Çıktı

HER KİTAPÇIDA 1 LİRA

YEDİGÜN NEŞRİYATI

NEVROZİN

Baş, Diş, Romatizma, Nevralji, Kırıklık ve

BÜTÜN AĞRILARI DERHAL KESER

İcabında günde 3 kaşe alınabilir. Taklitlerinden sakınınız.

Her yerde ısrarla Nevrozin isteyiniz.

NİÇİN
Yeni Tokalon
Pudrasını
KULLANIYORUM

Prenses
ALLA TROUBETSKOY

Esbabını anlatıyor:

- Onun bir çok cazip ve yeni renkleri vardır.
- O, bütün kullandığım pudralardan daha ince ve daha hafiftir
- Ondaki hakiki çiçeklerin nefis kokusuna perestiş ediyorum
- O, bütün gün sabit kalır. Çünkü terkibinde başka hiç bir pudrada bulunmayan Krema köpüğü vardır
- Yağmurlu, rüzgârlı havaya rağmen Yeni Tokalon Pudrası tenimi daima terü taze muhafaza eder.
- Eminim ki her ne bahasına olursa olsun bundan daha iyi bir pudra bulmak imkânı yoktur.

PARASIZ GÜZZELLİK KUTUSU Derununda (beyaz ve pembe) renklerdeki Tokalon kremleri ile muhtelif renklerde Tokalon pudrasının nümunelerini havidir. Ambalâj ve sevk masrafı olarak 20 kuruşluk bir pulu aşağıdaki adrese gönderiniz.
Tokalon servisi 23 R
Posta Kutusu 622, İstanbul.

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü:
SEDAT S.
Basıldığı yer: Yedigün Matbaası

Karikatür

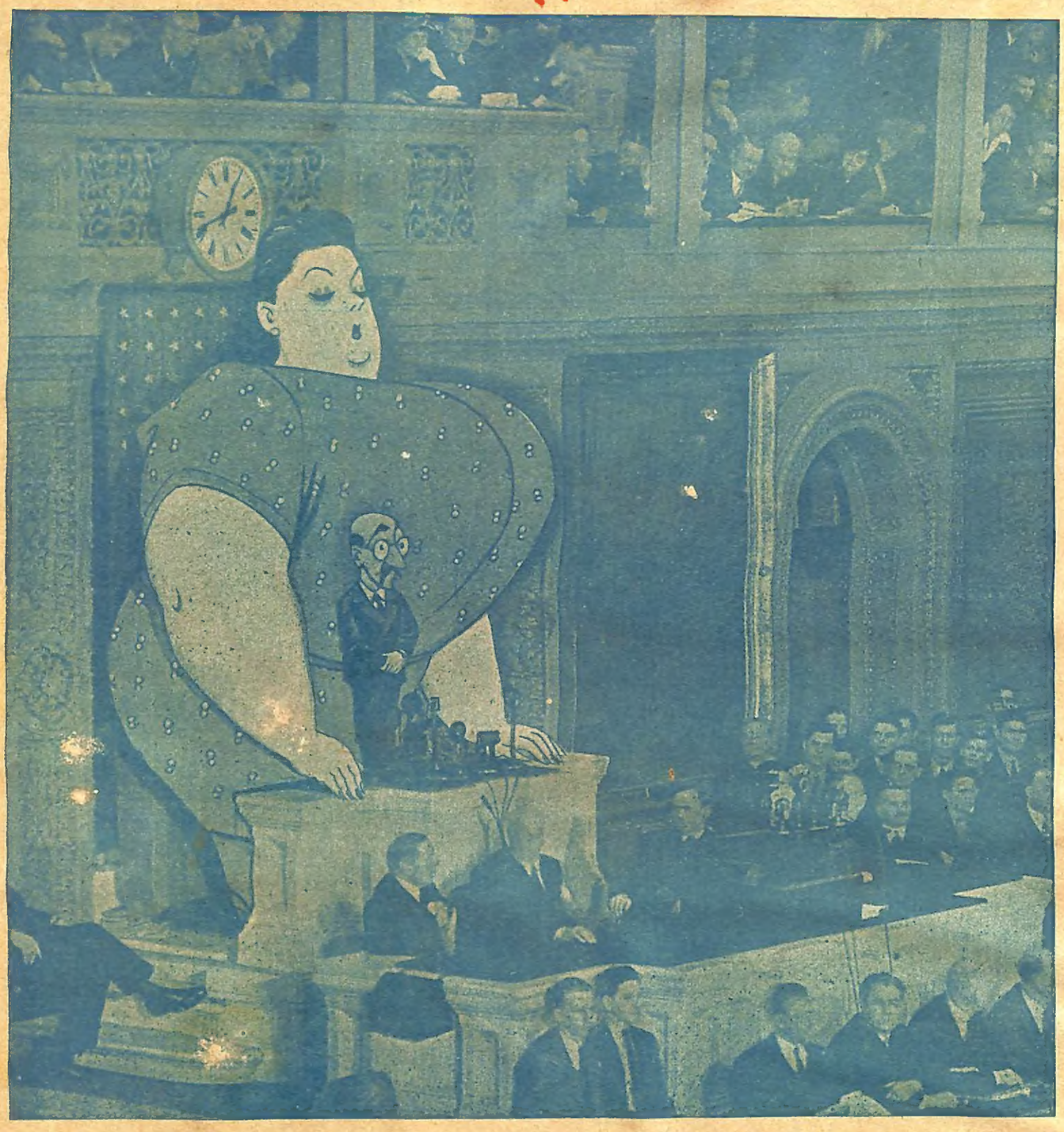

Tombul teyze — Sayın üyeler, küçüklerin büyükler idaresinde ne kadar yükseldiğini bütün dünyaya göstermek için kocamı buraya çıkardım!.

Üyeler — Bravo!.. Bravo!...

T.T. POSTASI

Aksaray P. S.:

S — Hükûmet pamuğa el koymuş, ellerinde pamuk olanların beyanname vermesi lâzımmış, Tombul teyze kızı (Pamuk) için beyanname verdi mi?

C — Hayır. Bizim Pamuk satılık esnaf malı olmadığı için beyanname vermeğe lüzum görmedik.

Trabzon O. Ö.:

S — Tombul teyze ile kocası nerede ve nasıl sevişip birbirlerini aldılar merak ediyorum..

C — Tombul teyze kocasına bir gün tramvayda rastgeldi. Kocası kalkıp Tombul teyzeye yer verdi. Kibarlığına, nezaketine hayran olan Tombul teyze, sayesinde rahat edeceğini anlıyarak, sevdiği için bu arslanla evlendi!.

Antalya Bülend Babacan:

S — Sizi yedi senedenberi tamyorum. Niçin yüzünüzde senelerin bırakması mutad olan çizgilerden eser yok... Niçin ihtiyarlamıyorsunuz?

C — Onu Ramize sorun... Galiba başka taraflarımızdaki çizgi bolluğundan yüzümüze kalmıyor!